

Astma og allergi nu så godt som væk

Da Jacqueline Gosling var kun to år gammel fik hun for første gang en egentlig allergisk reaktion i form af rødt og kløende eksem, som kun blev værre og værre, hvilket gennem årene resulterede i såvel indlæggelser, tjærebade og specialkure. Da hun blev 13 år fik hun yderligere astma, som de næste knapt 20 år kun med varierende held kunne behandles tilfredsstillende. Men da hun som 30-årig blev tilbudt at deltage i en ny forsøgsbehandling, skete en kæmpestor forandring, så hun i dag stort set kun oplever anstrengelsesastma, hvis hun har løbet, og i øvrigt kun i ringe omfang har allergi.

• Af Charlotte Søllner Hernø
csh@raskmagasinet.dk

Jacqueline Gosling er ud af en familie, hvor ingen lider af astma og allergi, bortset fra en faster, der senere i livet udviklede hundeallergi. Hun er opvokset i Nordsjælland omgivet af frisk luft og natur, og er i dag mor til en lille dreng på 4 år.

Hun husker kun, at hun som barn reagerede allergisk på en hund i familien, en afrikansk løvehund, som hun mener, er en race, der måske på grund af sin pelstype har flere skæl end andre hunderacer.

Til gengæld ved hun, at hun som lille havde meget tør hud og at hun som 2-årig efter at have spist chokolade i råstore mængder, fik en allergisk reaktion i huden i form af rødt og kløende eksem. Herefter led hun gennem hele barndommen konstant af eksem, som hun hen ad vejen bemærkede forværres, hvis hun spiste bestemte fødevarer.

Da hun som 13-årig yderligere fik astma, kunne hun kun få hverdagen til at fungere, hvis hun udover medicinsk behandling undlod at gøre ting, hun vidste af erfaring ville fremprovokere nye anfald. Hun var også nødt til at sidde over i gymnastik for at undgå udbrud af anstrengelsesastma, hvor hun ikke kunne få luft, og hun var nødt til at gå uden om mad, der kunne trigge allergien. I tilgift til disse store gener i hverdagen blev hun også meget ofte syg af lungebetændelse, særligt om vinteren.

Lever og fungerer i dag normalt og opfatter sig selv som medicinfri

Jacqueline er i dag 41 år og har det efter eget udsagn aldeles fremragende, for der kom styr på hendes astma, da hun som 30-årig blev tilbudt at deltage i en forsøgsbehandling på Bispebjerg Hospital med den dengang nye behandling Xolair, som hun beskriver som en "vidunderkur". Hun kunne nemlig med det samme mærke, at behandlingen gjorde noget godt for hende. Det blev derfor besluttet, at hun skulle fortsætte behandlingen, efter forsøgsperioden var slut, hvilket hun fortsat gør.

Behandlingen indebærer en månedlig injektion på hospitalet og ikke andet.

"Det er ingenting i forhold til at skulle tage store mængder medicin hver dag," siger hun. "Xolair har nemlig betydet, at jeg har kunnet trække ud af anden medicin. Nu er det kun, hvis jeg er så stresset, at jeg får anstrengelsesastma, at jeg må ty til ekstra medicin. Tidligere var det også nødvendigt at tage antihistaminer, men det behøver jeg heller ikke mere. Og det er jeg glad for, for det gjorde mig meget træt. Så jeg er nu medicinfri i den forstand, at jeg kun skal have et lille stik en gang om måneden. Det betyder, at jeg lever og fungerer normalt."

Har heller ikke længere eksem og reagerer ikke på kostelementer

"Behandlingen har mærkeligt nok også betydet, at jeg heller ikke længere har eksem, bortset fra en lille smule på hænderne," forklarer Jacqueline.

"Tidligere kunne jeg også slå ud i ansigtet, når jeg havde spist noget forkert. Nu behøver jeg ikke længere at spekulere over, hvad jeg spiser. Det er kun ananas, der kildrer på tungen og giver en allergisk reaktion."

Det hænder dog fortsat, at Jacqueline får anstrengelsesastma, når hun fx har løbet.

"Men det kan jeg leve med," siger hun.

Når Jacqueline har valgt at stå frem og fortælle sin egen personlige historie, er det fordi, hun håber, at også andre kan blive hjulpet til at få det godt af, hvad hun betegner som en 'vidunderkur', ligesom hun selv har fået det godt efter i årevis at have været så stærkt plaget af sygdommen. Hun medgiver dog, at injektionsbehandlingen er dyr.

"Jeg ved godt, at der er tale om en omkostningsfuld behandling, men jeg tænker, at udgiften kommer rigeligt hjem ved fravær af tiltrædende sygdom og dermed også manglende evne til at arbejde."

